

ת"ד 2385/11/11 - מדינת ישראל נגד עומר סואעד

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 2385-11-11 מדינת ישראל נ' סואעד
תיק חיצוני: 1232/2010

בפני המבקשת המבקשת נגד המשיב
כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר
מדינת ישראל
עומר סואעד

החלטה

1. ראשית דבר:

בפני בקשה להגשת הודעות חדשות.

2. נסיבות המקרה:

בהחלטה מיום 21/7/15, דחה ביהמ"ש את בקשת המבקשת לתיקון כתב האישום מחמת שיהיו רב בהגשת הבקשה. בהמשך לכך, הגישה המבקשת את בקשתה להגשת הודעות של המנוח מר בדארנה מוסטפא (להלן: "הנפגע") זאת בהתבסס על סעיף 10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "הפקודה") המאפשרת הגשת אמרת חוץ של עד.

3. תגובת המשיב:

בתגובתו, התנגד ב"כ המשיב לבקשת המבקשת כי:

- אין הצדקה לשינוי בעמדת המבקשת ואין יסוד להגשת הבקשה שכן המבקשת הגיעה למסקנה כי גרסת הנפגע שעל בסיסה הוכן כתב אישום אינה נכונה, זאת בעת הכרזתה "אלה עדיי".
- אין בהוראת סעיף 10א(ב) לפקודה בכדי להכשיר את הגשת הודעותיו של הנפגע.

4. דיון והכרעה:

במקרה דנן, נוטה ביהמ"ש להסכים עם טיעוני המשיב ביחס לפרשנותו את סעיף 10א(ב) לפקודה לפיו:
עמוד 1

"בית-המשפט רשאי לקבל אמרה כאמור בסעיף קטן (א) אף אם נותן האמרה איננו עד, בין משום שהוא מסרב להעיד או אינו מסוגל להעיד, ובין שלא ניתן להביאו לבית-המשפט משום שאינו בחיים או לא ניתן למצאו, ובלבד שבית-המשפט שוכנע שמנסיבות הענין עולה, כי אמצעי פסול שימש להניא או למנוע את נותן האמרה מלתת את העדות"

כאמור, תנאי בל יעבור לקבילותה של אמרה מכוח הסע' הנ"ל, הוא שאמצעי פסול דווקא ולא גורם אחר שימש להניא או למנוע את נותן האמרה מלהעיד במשפט (י' קדמי, על הראיות, חלק ראשון עמוד 387-388). במקרה דנן, לא עולה מחומר הראיות כי אמצעי פסול הוא זה שמנע את עדותו של הנפגע במקרה דנן, אלא לכל היותר, נבע אי מתן עדותו של הנפגע משיקול דעתה של המבקשת בלבד כחלק מדרך ניהולה את התיק. לפיכך, רק מטעם זה אין לקבל את בקשתה של המבקשת בדבר הגשת הודעות של הנפגע על פי הפקודה.

בנוסף, חלק מהחריגים לכלל הפוסל עדות מפי השמועה מתייחסים לאמרות של נפטרים. אמנם, מכיר המשפט בנסיבות שבהן הודעות מסוימות של נפטר, כגון הנפגע במקרה דנן, תהינה קבילות לשמש כראיה, וזאת כאשר קיימת מידה גבוהה של הסתברות בדבר נכונות העובדות הנכללות בהן (קדמי בספרו, על הראיות, מהדורת 2003, עמוד 500 [פרק שישי, סימן שני, סעיף 2]).

במקרה שבפנינו, מתקשה אני להניח דעתי כי קיימת מידה גבוהה של הסתברות בדבר נכונות העובדות הנכללות בהודעות הנפגע שנפטר, שכן מדובר בבקשה להגשת הודעות אשר הוגשה בחודש יולי 2015 בעוד כתב האישום הינו משנת 2011. העובדה כי לא טרחה המאשימה להגיש ולהעיד את הנפגע הנפטר במועד מוקדם יותר מיולי 2015, יש בה כדי לפגוע במידת ההסתברות בדבר נכונות העובדות הנכללות בהודעות הנפגע הנפטר. מה עוד, העובדה כי בקשת המאשימה לתיקון כתב האישום נדחתה מאחר ודובר על עובדות שהיו ידועות לה עובר להגשת כתב האישום המקורי יש אף בה כדי לכרסם במידת ההסתברות דלעיל.

5. סוף דבר:

אשר על כן, הריני דוחה את הבקשה.

קובע לתזכורת צדדים ליום 7/2/17 שעה 13:00.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ח בטבת, תשע"ז, 16 בינואר 2017 בהעדר הצדדים.